

Celý projev Vladimira Putina v diskusním klubu Valdai 2023

 sputnikglobe.com/20231006/vladimir-putins-2023-speech-at-valdai-discussion-club-1113976280.html

© Sputnik / Sergey Guneev

[Přejděte do mediální banky.](#)

/

Účastníci plenárního zasedání! Kolegové! Dámy a pánové!

Jsem rád, že vás všechny mohu přivítat v Soči na výročním setkání mezinárodního diskusního klubu Valdai. Moderátor již zmínil, že se jedná o 20. ročník setkání.

V souladu se svými tradicemi naše, nebo bych měl říci vaše fórum, sdružovalo politické vůdce a výzkumníky, odborníky a aktivisty občanské společnosti z mnoha zemí světa, čímž znovu potvrdilo své vysoké postavení relevantní intelektuální platformy. Valdajské diskuse vždy odrážejí nejdůležitější globální politické procesy 21. století v jejich celistvosti a komplexnosti. Jsem si jist, že tomu tak bude i dnes, jako tomu pravděpodobně bylo v předchozích dnech, kdy jste spolu diskutovali. **Zůstane to také vpřed, protože naším cílem je v podstatě vybudovat nový svět. A právě v těchto rozhodujících fázích máte vy, moji kolegové, mimořádně důležitou roli a nesete jako intelektuálové zvláštní odpovědnost.**

Za roky práce klubu zaznamenaly Rusko i svět drastické a dokonce dramatické kolosální změny. Dvacet let není podle historických měřítek dlouhá doba, ale v dobách, kdy se celý světový řád hroutí, se čas jakoby zkracuje.

Myslím, že budete souhlasit, že za posledních 20 let se odehrálo více událostí než za desítky let v některých historických obdobích předtím, a byly to velké změny, které diktovaly zásadní proměnu samotných principů mezinárodních vztahů.

Na počátku 21. století všichni doufali, že se státy a národy poučily z drahých a ničivých vojenských a ideologických konfrontací minulého století, viděli jejich škodlivost a křehkost a propojenost naší planety a pochopili, že globální problémy lidstva vyzývají ke společné akci a hledání kolektivních řešení, zatímco egoismus, arogance a ignorování skutečných výzev by nevyhnutelně vedly do slepé uličky, stejně jako pokusy mocnějších zemí vnutit své názory a zájmy všem ostatním. To mělo být každému jasné. Mělo by, ale nemá. Není.

Když jsme se před téměř 20 lety poprvé setkali na klubovém setkání, naše země vstoupila do nové etapy svého vývoje. Rusko se po rozpadu Sovětského svazu dostávalo z extrémně obtížného období rekonvalescence. **Energicky a s dobrou vůlí jsme zahájili proces budování nového a co jsme viděli jako spravedlivější světový řád. Je to požehnání, že naše země může být velkým přínosem, protože máme co nabídnout našim přátelům, partnerům a světu jako celku.**

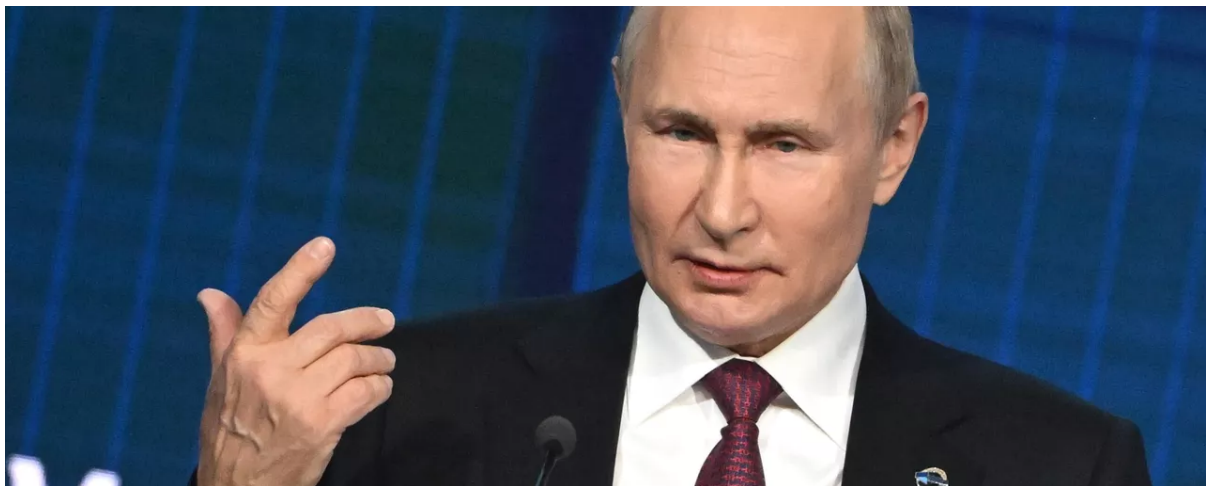
Náš zájem o konstruktivní interakci byl bohužel nepochopen, byl chápán jako poslušnost, jako dohoda, že nový světový řád vytvoří ti, kteří se prohlásili za vítěze studené války. Bylo to považováno za přiznání, že Rusko je připraveno následovat ostatní a nenechat se řídit našimi vlastními národními zájmy, ale zájmy někoho jiného.

Během těchto let jsme více než jednou varovali, že tento přístup nepovede pouze do slepé uličky, ale že je plný rostoucí hrozby vojenského konfliktu. Ale nikdo nás neposlouchal ani nechtěl poslouchat. Arogance našich takzvaných partnerů na Západě šla přes střechu. To je jediný způsob, jak to mohu vyjádřit.

Spojené státy a jejich satelity nabraly stabilní kurz k hegemonii ve vojenských záležitostech, politice, ekonomice, kultuře a dokonce i morálce a hodnotách. Od samého počátku nám bylo jasné, že pokusy o vytvoření monopolu jsou odsouzeny k nezdaru. Svět je příliš komplikovaný a rozmanitý na to, aby byl podroben jednomu systému, i když je podporován obrovskou silou Západu

nashromážděnou po staletí jeho koloniální politiky. Vaši kolegové také – mnozí z nich dnes chybí, ale nepopírají, že prosperity Západu bylo do značné míry dosahováno vykrádáním kolonií po několik staletí. Toto je fakt. Této úrovni rozvoje bylo v podstatě dosaženo okradením celé planety.

Dějiny Západu jsou v podstatě kronikou nekonečné expanze. Západní vliv ve světě je obrovská vojenská a finanční pyramidová hra, která neustále potřebuje více „paliva“, aby se užívala, s přírodními, technologickými a lidskými zdroji, které patří jiným. To je důvod, proč se Západ prostě nemůže a nehodlá zastavit. Naše argumenty, úvahy, volání po zdravém rozumu nebo návrhy byly jednoduše ignorovány.

před 20 hodinami

Řekl jsem to veřejně našim spojencům i partnerům. Nastal okamžik, kdy jsem jednoduše navrhl: možná bychom také měli vstoupit do NATO? Ale ne, NATO nepotřebuje zemi, jako je ta naše. Ne. Chci vědět, co ještě potřebují? Mysleli jsme, že jsme se stali součástí davu, dostali nohu do dveří. Co jiného jsme měli dělat? Už nedošlo k žádné ideologické konfrontaci. Jaký byl problém? Předpokládám, že problémem byly jejich geopolitické zájmy a arogance vůči ostatním. Problémem bylo a je jejich sebechvála.

Jsme nuceni reagovat na stále se zvyšující vojenský a politický tlak. Mnohokrát jsem řekl, že jsme to nebyli my, kdo rozpoutal takzvanou „válku na Ukrajině“. Naopak se to snažíme ukončit. Nebyli jsme to my, kdo v roce 2014 zorganizoval v Kyjevě puč – krvavý a protiústavní puč. Když se [podobné události] dějí na jiných místech, okamžitě slyšíme všechna mezinárodní média – samozřejmě hlavně ta podřízená anglosaskému světu – to je nepřijatelné, to je nemožné, to je antidemokratické. Ale převrat v Kyjevě byl přijatelný. Dokonce uvedli množství peněz vynaložených na tento převrat. Cokoli bylo najednou přijatelné.

Rusko se tehdy ze všech sil snažilo podporovat obyvatele Krymu a Sevastopolu. Nepokoušeli jsme se svrhnout vládu ani zastrašit lidi na Krymu a v Sevastopolu a vyhrožovat jim etnickými čistkami v nacistickém duchu. Nebyli jsme to my, kdo se ostřelováním a bombardováním pokusil Donbas přinutit k poslušnosti. Nevyhrožovali jsme zabitím nikomu, kdo chtěl mluvit jejich rodnou řečí. Podívejte se, každý je zde informovaný a vzdělaný člověk. Mohlo by být možné – omluvte můj „mauvais ton“ – vymýt mozky milionům lidí, kteří vnímají realitu prostřednictvím médií. Ale musíte vědět, co se skutečně dělo: bombardovali to místo devět let, stříleli a používali tanky. To byla válka, skutečná válka rozpoutaná proti Donbasu. A nikdo nepočítal mrtvé děti na Donbasu. V jiných zemích, zejména na Západě, nikdo neplakal pro mrtvé.

Tato válka, kterou zahájil režim sedící v Kyjevě s ráznou a přímou podporou Západu, trvá již více než devět let a ruská speciální vojenská operace má za cíl ji zastavit. A připomíná nám, že jednostranné kroky, bez ohledu na to, kdo je podnikne, nevyhnutelně povedou k odvetě. Jak víme, každá akce má stejnou opačnou reakci. To dělá každý zodpovědný stát, každá suverénní, nezávislá a seberespektující země.

Každý si uvědomuje, že v mezinárodním systému, kde vládne libovůle, kde je veškeré rozhodování na těch, kdo si myslí, že jsou výjimeční, bez hříchu a mají pravdu, může být jakákoliv země

napadena jednoduše proto, že se jí nelíbí hegemon, který ztratil jakýkoli smysl pro proporce – a dodal bych, jakýkoli smysl pro realitu.

Bohužel musíme přiznat, že naše protistrany na Západě ztratily smysl pro realitu a překročily každou hranici. Tohle opravdu neměli dělat.

Ukrajinská krize není územním konfliktem, a to chci objasnit. Rusko je největší zemí světa, pokud jde o rozlohu půdy, a nemáme zájem dobývat další území. Stále máme co dělat, abychom správně rozvinuli Sibiř, východní Sibiř a ruský Dálný východ. Nejedná se o územní konflikt a ne o pokus o nastolení regionální geopolitické rovnováhy. Tato otázka je mnohem širší a zásadnější a týká se principů, na nichž je založen nový mezinárodní řád.

Trvalý mír bude možný pouze tehdy, když se každý bude cítit bezpečně a bezpečně, pochopí, že jeho názory jsou respektovány a že ve světě existuje rovnováha, kde nikdo nemůže jednostranně nutit nebo nutit ostatní, aby žili nebo se chovali tak, jak se to hegemonovi líbí, i když to odporuje suverenitu, skutečné zájmy, tradice nebo zvyky národů a zemí. V takovém uspořádání je samotný koncept suverenity jednoduše popřen a, pardon, je vyhozen do koše.

Je jasné, že oddanost blokovým přístupům a snaha dostat svět do situace neustálé konfrontace „my versus oni“ je špatným dědictvím 20. století. Je to produkt západní politické kultury, alespoň jejích nejagresivnějších projevů. Znovu opakuji, že Západ – alespoň určitá část Západu, elita – vždy potřebuje nepřítele. Potřebují nepřítele, aby ospravedlnili potřebu vojenské akce a expanze. Ale také potřebují nepřítele k udržení vnitřní kontroly v rámci určitého systému právě tohoto hegemonu a uvnitř bloků, jako je NATO nebo jiné vojensko-politické bloky. Musí existovat nepřítel, aby se každý mohl shromáždit kolem „vůdce“.

Způsob, jakým si ostatní státy řídí své životy, není naše věc. Vidíme však, jak vládnoucí elita v mnoha z nich nutí společnosti, aby akceptovaly normy a pravidla, které lidé – nebo alespoň značný počet lidí a v některých zemích dokonce většina – nejsou ochotni přijmout. Stále jsou však vyzýváni, aby tak činili, přičemž úřady neustále vymýšlejí ospravedlnění pro své činy, připisují rostoucí vnitřní problémy vnějším příčinám a vymýšlejí nebo zveličují neexistující hrozby.

Rusko je oblíbeným tématem těchto politiků. Na to jsme si v průběhu historie samozřejmě zvykli. Ale snaží se ty, kteří nejsou ochotni slepě následovat tyto západní elitní skupiny, vykreslit jako nepřátele. Tento přístup použili v různých zemích, včetně Čínské lidové republiky, a v určitých situacích se o to pokusili v Indii. Nyní s tím koketují, jak vidíme velmi jasně. Jsme si vědomi a vidíme scénáře, které používají v Asii. Rád bych řekl, že indické vedení je nezávislé a silně národně orientované. Myslím, že tyto pokusy jsou zbytečné, přesto v nich pokračují. Snaží se vykreslit arabský svět jako nepřítel; dělají to selektivně a snaží se jednat přesně, ale jde o to. Dokonce se snaží prezentovat muslimy jako nepřátelské prostředí, a tak dále a tak dále. Ve skutečnosti je každý, kdo jedná nezávisle a ve svém vlastním zájmu, okamžitě vnímán západní elitou jako překážka, kterou je třeba odstranit.

Světlu jsou vnucována umělá geopolitická sdružení a vznikají bloky s omezeným přístupem. Vidíme, jak se to děje v Evropě, kde je po desetiletí uplatňována agresivní politika rozšiřování NATO, v asijsko-pacifickém regionu a v jižní Asii, kde se snaží zničit otevřenou a inkluzivní architekturu spolupráce. Blokovaný přístup, nazýváme-li věci pravými jmény, omezuje práva jednotlivých států a omezuje jejich svobodu vyvíjet se vlastní cestou, přičemž se je pokouší zahnat do „klece“ povinností. Svým způsobem to samozřejmě vede k odnětí části jejich suverenity, často následovanému prosazováním vlastních řešení nejen v oblasti bezpečnosti, ale i v jiných oblastech, především ekonomické, k

čemuž nyní dochází ve vztazích mezi Spojené státy a Evropa. To teď není třeba vysvětlovat. V případě potřeby si o tom můžeme po mém úvodním slovu pohovořit podrobně během diskuse.

K dosažení těchto cílů se snaží nahradit mezinárodní právo „pořádkem založeným na pravidlech“, ať už to znamená cokoliv. Není jasné, jaká pravidla to jsou a kdo je vymyslel. Je to jen svinstvo, ale snaží se tuto myšlenku zasadit do myslí milionů lidí. "Musíš žít podle pravidel." jaká pravidla?

A pokud mohu, naši západní „kolegové“, zejména ti ze Spojených států, tato pravidla jen svévolně nenastavují, ale učí ostatní, jak je dodržovat a jak by se ostatní měli celkově chovat. To vše je děláno a vyjádřeno nehorázně nevychovaným a dotěrným způsobem. To je další projev koloniální mentality. Po celou dobu, kdy slyšíme: „musíš“, „jste povinni“, „vážně vás varujeme“.

kdo jsi, že to děláš? Jakým právem varujete ostatní? To je prostě úžasné. Možná by se ti, kdo tohle všechno říkají, měli zbavit své arogance a přestat se tak chovat ke globální komunitě, která dokonale zná její cíle a zájmy, a měli by upustit od tohoto uvažování z koloniální éry? Chci jim někdy říct: probudte se, tahle éra je dávno pryč a už se nikdy nevrátí.

Řeknu víc: po staletí takové chování vedlo k replikaci jedné věci – velké války, s různými ideologickými a kvazimorálními zdůvodněními, která tyto války ospravedlnila. Dnes je to obzvláště nebezpečné. Jak víte, lidstvo má prostředky, jak snadno zničit celou planetu, a pokračující manipulace mysli, neuvěřitelná z hlediska měřítko, vede ke ztrátě smyslu pro realitu. Je jasné, že z tohoto začarovaného kruhu je třeba hledat cestu ven. Pokud tomu rozumím, přátelé a kolegové, to je důvod, proč sem přicházíte řešit tyto zásadní problémy v místě konání klubu Valdai.

V ruské Koncepci zahraniční politiky je naše země charakterizována jako původní civilizační stát. Tato formulace jasně a stručně odráží to, jak chápeme nejen svůj vlastní vývoj, ale i hlavní principy mezinárodního řádu, které, jak doufáme, převládnu.

Civilizace je z našeho pohledu mnohostranný pojem podléhající různým výkladům. Kdysi existoval navenek koloniální výklad, podle kterého existoval „civilizovaný svět“, který sloužil jako model pro zbytek, a každý měl těmto standardům odpovídat. Ti, kteří nesouhlasili, měli být do této „civilizace“ přinuceni obuškem „osvíceného“ mistra. Tyto časy, jak jsem řekl, jsou nyní minulostí a naše chápání civilizace je zcela odlišné.

Za prvé, existuje mnoho civilizací a žádná není lepší nebo nižší než jiná. Jsou si rovni, protože každá civilizace představuje jedinečné vyjádření své vlastní kultury, tradic a aspirací svých lidí. Například v mém případě ztělesňuje aspirace mých lidí, kterých jsem rád, že jsem součástí.

Vynikající myslitelé z celého světa, kteří schvalují koncept civilizačního přístupu, se zabývali hlubokými úvahami o významu „civilizace“ jako konceptu. Jde o komplexní fenomén skládající se z mnoha složek. Aniž bychom se příliš hluboce pouštěli do filozofie, což zde nemusí být vhodné, zkusme ji popsat pragmaticky tak, jak platí pro aktuální vývoj.

Základní charakteristiky civilizačního státu zahrnují rozmanitost a soběstačnost, což jsou podle mého názoru dvě klíčové složky. Dnešní svět odmítá uniformitu a každý stát a společnost se snaží vyvinout svou vlastní cestu rozvoje, která je zakořeněna v kultuře a tradicích a je ponořena do geografie a historických zkušeností, starověkých i moderních, a také do hodnot, které zastávají jeho obyvatelé. Toto je složitá syntéza, která dává vzniknout odlišné civilizační komunitě. Jeho síla a pokrok závisí na jeho rozmanitosti a mnohostranné povaze.

Rusko se po staletí formovalo jako národ různých kultur, náboženství a etnik. Ruskou civilizaci nelze redukovat na jediného společného jmenovatele, ale nelze ji ani rozdělit, protože prosperuje jako jediný duchovně a kulturně bohatý celek. Udržet soudržnou jednotu takového národa je hrozivá výzva.

V průběhu staletí jsme čelili vážným výzvám; vždy jsme se prosadili, někdy za velkou cenu, ale pokaždé jsme se poučili pro budoucnost, posilovali naši národní jednotu a integritu ruského státu.

Tyto zkušenosti, které jsme získali, jsou dnes opravdu neocenitelné. Svět se stává stále rozmanitějším a jeho složité procesy již nelze zvládnout jednoduchými metodami vládnutí, natíráním každého stejným štětcem, jak říkáme, o což se některé státy stále snaží.

K tomu je třeba dodat ještě něco důležitého. Skutečně efektivní a silný státní systém nelze vnutit zvenčí. Vyrůstá přirozeně z civilizačních kořenů zemí a národů a v tomto ohledu je Rusko příkladem toho, jak se to v životě skutečně děje, v praxi.

Spoléhat se na svou civilizaci je nezbytnou podmínkou úspěchu v moderním světě, bohužel neuspořádaném a nebezpečném světě, který ztratil orientaci. K tomuto závěru dochází stále více států, které si uvědomují své vlastní zájmy a potřeby, příležitosti a omezení, svou vlastní identitu a míru propojenosti s okolním světem.

Jsem přesvědčen, že lidstvo nesměřuje k fragmentaci na soupeřící segmenty, k nové konfrontaci bloků, ať už jsou jejich motivy jakékoli, ani k bezduchému univerzalizmu nové globalizace. Naopak, svět je na cestě k synergii civilizačních států, velkých prostorů, komunit, které se jako takové identifikují.

Civilizace přitom není univerzální konstrukt, jeden pro všechny – nic takového neexistuje. Každá civilizace je jiná, každá je kulturně soběstačná, ideologické principy a hodnoty čerpá ze své vlastní historie a tradic. Respektování sebe sama přirozeně pochází z

respektu k druhým, ale také to znamená respekt od ostatních. To je důvod, proč civilizace nikomu nic nevnucuje, ale ani si nic vnucovat nedovoluje. Pokud budou všichni žít podle tohoto pravidla, můžeme žít v harmonickém soužití a v tvůrčí interakci mezi všemi v mezinárodních vztazích.

Samozřejmě, chránit vaši civilizační volbu je obrovská odpovědnost. Je to reakce na vnější zásahy, rozvoj úzkých a konstruktivních vztahů s jinými civilizacemi a hlavně udržování vnitřní stability a harmonie. Všichni vidíme, že dnes je mezinárodní prostředí, bohužel, nestabilní a dost agresivní, jak jsem již uvedl.

Zde je ještě jedna zásadní věc: nikdo by neměl zradit svou civilizaci. Toto je cesta k univerzálnímu chaosu; je to nepřírozené a řekl bych, že i hnusné. Z naší strany jsme se vždy snažili a snažíme nabízet řešení, která zohledňují zájmy všech stran. Ale zdá se, že naši protějšky na Západě zapomněli na pojmy rozumného sebeovládání, kompromisu a ochoty dělat ústupky ve jménu dosažení výsledku, který bude vyhovovat všem stranám. Ne, jsou doslova fixováni na jediný cíl: prosadit své zájmy, tady a teď, a udělat to za každou cenu. Pokud je to jejich volba, uvidíme, co z toho vzejde.

Zní to jako paradox, ale zítra by se situace mohla změnit, což je problém. Řádné volby mohou například vést ke změnám na domácí politické scéně. Dnes může země trvat na tom, že něco udělá za každou cenu, ale její vnitropolitická situace se může zítra změnit a začnou prosazovat jinou a někdy i opačnou myšlenku.

Význačným příkladem je iránský jaderný program. Americká administrativa prosadila řešení, ale následná administrativa obrátila věc obráceně. Jak lze v těchto podmínkách pracovat? Jaké jsou pokyny? Na co se můžeme spolehnout? Kde jsou záruky? Jsou to ta „pravidla“, o kterých nám říkají? To je nesmysl a absurdita.

Proč se to děje a proč to všem vyhovuje? Odpověď zní, že strategické myšlení bylo nahrazeno krátkodobými žoldáckými zájmy ani ne zemí nebo národů, ale následných skupin vlivu. To vysvětluje neuvěřitelnou, pokud je to posuzováno z hlediska studené války, nezodpovědnost politických elitních skupin, které se zbavily veškerého strachu a hanby a myslí si o sobě, že jsou nevinné.

Civilizační přístup těmto trendům čelí, protože je založen na zásadních, dlouhodobých zájmech států a národů, na zájmech, které nejsou diktovány současnou ideologickou situací, ale celou historickou zkušeností a dědictvím minulosti, na nichž se myšlenka harmonické budoucnosti spočívá.

Kdyby se tím řídili všichni, bylo by na světě mnohem méně konfliktů, věřím, a přístupy k jejich řešení by se staly mnohem racionálnějšími, protože všechny civilizace by se navzájem respektovaly, jak jsem řekl, a nesnažily by se změnit kdokoli na základě svých vlastních představ.

Přátelé, se zájmem jsem si přečetl zprávu, kterou připravil Valdajský klub pro dnešní setkání. Říká, že každý se v současné době snaží pochopit a představit si vizi budoucnosti. To je přirozené a pochopitelné zejména pro intelektuální kruhy. V éře radikálních změn, kdy se svět, na který jsme zvyklí, hroutí, je velmi důležité pochopit, kam směřujeme a kde chceme být. A budoucnost se samozřejmě vytváří už nyní, nejen před našima očima, ale vlastníma rukama.

Přirozeně, když probíhají tak masivní, extrémně složité procesy, je těžké nebo dokonce nemožné předvídat výsledek. Bez ohledu na to, co děláme, život se přizpůsobí. Ale v každém případě si musíme uvědomit, o co usilujeme, čeho chceme dosáhnout. V Rusku je takové porozumění.

První. Chceme žít v otevřeném, propojeném světě, kde se nikdo nikdy nebude snažit klást umělé bariéry do komunikace lidí, jejich kreativního naplňování a prosperity. Musíme se snažit vytvořit prostředí bez překážek.

Druhý. Chceme, aby byla zachována rozmanitost světa a sloužila jako základ pro univerzální rozvoj. Mělo by být zakázáno vnučovat jakékoli zemi nebo lidem, jak mají žít a jak se mají cítit. Pouze skutečná kulturní a civilizační rozmanitost zajistí lidem blahobyt a rovnováhu zájmů.

Za třetí, Rusko znamená maximální zastoupení. Nikdo nemá právo ani schopnost vládnout světu pro druhé a jménem druhých. Svět budoucnosti je světem kolektivních rozhodnutí učiněných na úrovních, kde jsou nejúčinnější, a těmi, kteří jsou skutečně schopni významně přispět k řešení konkrétního problému. Nejde o to, že jeden člověk rozhoduje za všechny a dokonce ani všichni nerozhodují o všem, ale ti, kterých se to či ono téma přímo týká, se musí dohodnout, co a jak dělat.

Za čtvrté, Rusko stojí za všeobecnou bezpečností a trvalým mírem založeným na respektování zájmů všech: od velkých zemí po malé. Hlavní je osvobodit mezinárodní vztahy od blokového přístupu a dědictví koloniální éry a studené války. Po desetiletí říkáme, že bezpečnost je nedělitelná a že není možné zajistit bezpečnost jedněch na úkor bezpečnosti druhých. V této oblasti lze skutečně dosáhnout harmonie. Jen je třeba odložit povýšenost a aroganci a přestat se na ostatní dívat jako na druhořadé partnery nebo vyvrhele či divochy.

Za páté, hájíme spravedlnost pro všechny. Éra vykořisťování, jak jsem již dvakrát řekl, je minulostí. Země a národy si jsou jasně vědomy svých zájmů a schopností a jsou připraveny spoléhat se samy na sebe; a to zvyšuje jejich sílu. Každý by měl mít přístup k výhodám dnešního světa a pokusy o jeho omezení pro jakoukoli zemi nebo lidi by měly být považovány za akt agrese.

Za šesté, stojíme za rovností, za rozmanitý potenciál všech zemí. To je zcela objektivní faktor. Ale neméně objektivní je fakt, že nikdo už není připraven přijímat rozkazy nebo své zájmy a potřeby záviset na nikom, především na bohatých a mocnějších.

To není jen přirozený stav mezinárodního společenství, ale kvintesence celé historické zkušenosti lidstva.

To jsou zásady, kterými bychom se chtěli řídit a ke kterým zveme všechny naše přátele a kolegy, aby se připojili.

Kolegové!

Rusko bylo, je a bude jedním ze základů tohoto nového světového systému, připravené ke konstruktivní interakci s každým, kdo usiluje o mír a prosperitu, ale připravené na tvrdou opozici proti těm, kdo vyznávají principy diktatury a násilí.

Věříme, že zvítězí pragmatismus a zdravý rozum a vznikne multipolární svět.

Závěrem bych rád poděkoval organizátorům fóra za zásadní a kvalifikovanou přípravu jako vždy a také všem na tomto výročním setkání za pozornost. Děkuji mnohokrát.

Watch Russian National Guard Drills in DPR Involving Rapira Anti-Tank Guns

[41 minutes ago](#)

1:00

© Sputnik

Subscribe

International

India

Africa

Russian National Guard anti-tank units have been taking part in military drills in the Donetsk People's Republic. The National Guard protects Army supply lines, high-risk facilities, power generation facilities, and critical infrastructure in the special operation zone.

The Russian Defense Ministry has published a clip showing National Guard troops participating in military exercises, practicing the use of 100 mm MT-12 Rapira (lit. "Rapier") anti-tank towed guns (also known as 2A29 or T-12A) in the Donetsk People's Republic (DPR). The servicemen practiced locating a mock enemy using unmanned aerial vehicles (UAV) and then opening fire on it.